

[P. D. Jensen.]

1941—42, men af Hensyn til, hvad der siden er sket, maa jeg knytte nogle Bemærkninger hertil. Udvalget, der var nedsat for at udarbejde Ændringsforslag til Loven om offentlig Forsorg, udarbejdede ogsaa et Forslag til en Ændring af den mellemkommunale Refusionsordning. Forslaget kom til første Behandling her i dette høje Ting, og det blev henvist til videre Forhandling i et Udvalg, men om nogen egentlig Forhandling i Udvalget blev der ikke Tale, idet Udvalgets Formand saa godt som undlod at indkalde til Møde. Jeg tror ikke, det er klogt selv under de nuværende Forhold at bibeholde den gældende Ordning. Retfærdig er den ikke, og den kan anvendes til Skade for Igangsættelse af Arbejder. Imidlertid har jeg faaet den Opfattelse, at en Nyordning vedrørende denne Lovgivning vanskeligt lader sig gennemføre uden om en samlet Ændring af hele vor Skattelovgivning. Maa jeg derfor spørge den højtærede Finansminister, om der i en nær Fremtid kan ventes et Forslag fra den nedsatte Skattekommission.

Paa de sjællandske Husmandsforeningers Sendemandsmøde i Sommer blev der fremdraget en Sag, jeg tidligere har rejst her i Salen om Bortforpagtning af mindre Arealer af Statens Gaarde ved Hillerød. Forholdet er det, at Arealerne stadig bortforpagtes til en Gaardmand, der har Jord nok, medens en Henvendelse fra en derboende Husmand er blevet afvist. Da der stadig hersker Misforståelse i Husmandskredse paa Egnen deroppe over Landbrugsministeriets Stilling til denne Sag, vil jeg understrege, at de af mig givne Oplysninger er helt rigtige, medens de Oplysninger, Ministeriet indhentede, baade var mærkelige og delvis urigtige. I øvrigt har jeg haft lidt svært ved at forstaa, hvorfor denne i alle Henseender hæderlige Husmand, fordi han søger en Forpagtning af Statens Jord, skal paa-duttes saa mange Historier, som Tilfældet har været. Man kunde fra Ministeriets Side have nøjedes med at meddele, at man ikke ønskede at skifte Forpagter — det var det, Statens Hjemmelsmand ikke ønskede —, og at Andragendet derfor ikke kunde efterkommes. Tilbage er det principielle i Sagen, og det er, at kan Staten ikke gaa ind paa ved Bortforpagtning af Statens Jord at støtte de indeklemt Husmænd, kan man ikke forlange eller vente, at andre skal gøre det. For mig betyder det mindre, om den Mand, der faar Jorden, er 50 eller 64 Aar — Alderen synes, at have spillet ind ved denne Sags Afgørelse. Det, som betyder

noget, er, at der ogsaa for senere Brugere bliver skabt en Ejendom af en saadan Størrelse, at den driftsmæssigt kan hvile i sig selv og skaffe Føde til en Familie; det er det store ved Sagen. Jeg beklager derfor af mere end een Grund Landbrugsministeriets Stilling.

Ved Cirkulære af 27. April d. A. meddelte Landbrugsministeren, at de 25 Mill. Kr., der var bevilget til Raadighed for Istandsættelse af Bygninger paa Landet, var opbrugt, og endvidere meddeltes, at Bygningsmaterialer ogsaa var ved at være opbrugt, og at yderligere Bevillinger derfor ikke kunde forventes; men der blev dog tilføjet, at Ansøgninger, der nu ikke kunde bevilges, vilde blive henlagt til Efteraaret 1942, hvor Spørgsmaalet om en eventuel Ydelse af Tilskud vilde blive taget op paa ny. Mange Ansøgere har i Tillid til, at Ydelsen vilde blive givet, ladet Arbejdet udføre netop for ikke at komme til at staa over for Materialeangel, og mange af disse er uheldigt stillede, efter at Cirkulæret af 14. Oktober d. A. er udsendt til samtlige Byggeudvalg og Husmandskommissioner, hvor det meddeles, at Ansøgninger, der er indgivet i Tiden fra 28. April 1942 til Ansøgningsfristens Udløb den 31. Maj samme Aar, ikke vil blive bevilget. Jeg ved ikke, om Sagen kan tages op til fornyet Overvejelse, men jeg henstiller til rette vedkommende at undersøge dette. I øvrigt kan jeg henvise til mit Partis Ordførers Udtalelser denne Sag vedrørende.

Ved et Tilfælde erfarede jeg sidste Foraar, at der var enkelte Skovembedsmænd, som benyttede sig af den vanskelige Brændselssituation til at sælge Brænde, der ikke havde de rette Maal og derved ej heller solgtes til den rigtige Pris. Jeg har erfaret, at der var Købere af dette Brænde, som fik Godtgørelse, en Godtgørelse, som der var Tilfredshed med, og jeg vil benytte Lejligheden til at takke den højtærede Landbrugsminister for, at denne Godtgørelse blev ydet. Men jeg maa tilstaa, at jeg ved den Lejlighed blev noget forbløffet over den Frejdighed, hvormed Skovembedsmændene til en Begyndelse forsvarede en daarlig Sag. For at noget tilsvarende til det, der skete i Tisvilde Hegn i Fjor, ikke skal ske andre Steder, var det maaske rimeligt, at der tilgik Statsskovenes Embedsmænd et Cirkulære om, at Reglerne med Hensyn til Maal, Sortering og Stabling af Brænde maa nøje overholdes. Jeg henstiller dette til den højtærede Landbrugsministers Overvejelse. I en Tid, hvor der er Mangel paa Brændsel, og hvor Dyrtiden er stærkt fremtrædende,